

*Brândușei, care mi-a inspirat-o pe
Maria cea mică*

Lidia Codreanca

MARIA CEA MICĂ

Roman pentru copii

eLiteratura

„Limba română în Basarabia (1812-1918)”, studii și materiale de arhivă/monografie/, Editura Print-Caro, Chișinău, 2015.

„Limba română în Basarabia (1812-1918)”, studii și materiale de arhivă/monografie/, Editura Lumina, Chișinău, 2018.

Premii:

Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru povestiri pentru copii, 2002.

Premiul Salonului Internațional de Carte, ediția a XII-a, pentru carte științifică, 2003.

Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova, pentru publicistică, 2004.

Premiul Salonului Internațional de Carte, ediția a XVII-a, pentru poezie, 2008.

Premiul Salonului Internațional de Carte, ediția a XXII-a, pentru poezie, 2013.

Diplomă de merit a Academiei de Științe din Moldova, 2014.

Premiul Salonului Internațional de Carte, ediția a XXIV-a, pentru carte științifică, 2015.

Premiul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, ediția a XX-a, pentru carte cognitivă, 2016.

Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru carte cognitivă, 2016.

CUPRINS

5	<i>CINE ESTE AUTOAREA ACESTEI CĂRȚI?</i>
11	LA SPITAL
15	DĂDACA
19	DOR DE MAMA
24	INFIRMIERA CEA BUNĂ
27	PĂTUCUL LUI ILIEȘ
31	SCRISOAREA MĂRIUȚEI
36	VINE PROFESORUL!
41	PURCELUȘUL DIN POMUL DE CRĂCIUN
45	PĂPUȘA MĂRIUȚEI
49	PĂDUREA DE LILIAC
54	CHIPUL DIN ICOANĂ
58	DESPĂRȚIREA

UNIUNEA SCRITORILOR DIN MOLDOVA

DIPLOMĂ

Se acordă doamnei Lidia Codreanca
premiul pe anul 2002

pentru cartea
"Sania cu zurgălăi"

Președintele Uniunii Scriitorilor din Moldova

Acad. Mihai CIMPOI

*Lidia Codreanca deține un important
premiu pentru literatura sa pentru copii*

LA SPITAL

Măriuța s-a îmbolnăvit. Bunica a adus-o la spital și a uitat de ea. Fetița stă în pătuc, răsuțește pe deget o învelitoare de la bomboane și se gândește la bunica. La ziua când bunica a adus-o aici. Ce mult s-a mai speriat Măriuța de spital!

În ziua aceea a plâns și a țipat tare, ca s-o audă bunica chiar și de pe stradă. Chiar și de acasă s-o audă. Să i se facă milă și s-o ia pe Măriuța de aici. Ea stătea pe coridor într-un fotoliu. Un coridor lung de nu i se vedea capătul. Un miros înțepător de medicamente. Plângea, pentru că o speriau medicii grăbiți care treceau mereu pe lângă dânsa. O femeie în halat alb i-a adus

niște hăinuțe boțite și vechi și i-a spus să le dezbrace pe ale sale și să le îmbrace pe acelea. De ce să le dezbrace pe ale sale? De ce să îmbrace haine străine? Țipa cât o ținea gura. Să nu se atingă nimeni de ea!

Copiii de prin saloane deschideau ușile și se uitau la dânsa. Mai mari și mai mici decât ea. Femeia în halat alb avea privirea aspră.

– Închide gura! Aici nu se țipă. De ce sperii copiii? Ei au nevoie de liniște, ca să se facă sănătoși.

– Vreau acasă.

– Toți vor acasă. Dar mai întâi se fac sănătoși, apoi se duc. Fii ascultătoare și te duci repede acasă.

Nu-i plăcu deloc hălățelul cu buzunarele găurite. Nici cămășuța de un alb-cenușiu, sluțită de o ștampilă mare, neagră. S-a uitat cu jale la fustița ei albastră și la bluzița cu floricele pe care femeia le îndesa supărată într-un sac transparent de polietilenă.

Apoi femeia a condus-o pe Măriuța într-o odaie nu prea mare, care se numește boxă ori salon. Acolo mai era un copilăș cu mămica lui. Mic, aproape cât o păpușă.

Fetiței nu-i plăcu nici pătucul în care avea să doarmă de acum în acolo. Acasă ea nu doarme pe pătuc de metal, îngrădit ca pentru sugaci. Ea nu are cum să cadă jos din pat, e fetiță mare. Bunica nu-i așterne sub cearșaf mușama, cum face femeia asta cu voce aspră. Câte nu sunt aici ca acasă...

Acasă Măriuța nu are străchinuță de metal. Iar aici tacâmuri de metal. Pătuc de metal. Numai ceșcuță de sticlă. Pe ceșcuța pentru ceai a Măriuței e scris: „21”. Și pe oala de noapte tot „21” este scris. De asupra pătucului atârnă o tăbliță cu cifra „21”. Cât va sta în spital Măriuța se va numi „21”!

A învățat cifrele la grădiniță. Deși se ducea fără mare poftă la grădiniță, tot mai bine era acolo decât la spital. Aici

trebuie să stai numai în pătuc, ca să treacă infecția mai repede. Iar în pătuc are la ce se gândi. Se gândește că degeaba a fost adusă la spital. Se gândește că mama nici nu știe că ea s-a îmbolnăvit. Mama Măriuței este departe-departee. Și casa bunicilor este departe. Tocmai în sat, lângă pădure. Fetița se gândește că n-o doare nimic. Că pierde timpul în zadar.

O supără tare Petruț, vecinul ei de boxă. El plânge întruna, iar mama lui nu știe cum să-l liniștească. E cât păpușa ei de mare. Cum să te joci cu el și ce să-i spui?

DĂDACA

Mama lui Petruț a ieșit din salonul de spital și a rugat-o pe Măriuța să ia seama de copil până revine ea. N-are mare lucru de făcut. Dacă se trezește cumva și plânge, să-i dea biberonul. Atât.

Nu vine mama lui Petruț. Nu se trezește băiețelul și cui să dea biberonul? Fetița îl învârte în mână și nu poate să creadă că și ea a fost la fel de mică și avea nevoie de biberon. Îl pune pe limbă să vadă de e dulce. Dulce e! Mai nu l-ar mai așeza la loc în paharul cu apă de pe noptieră. Când îl lasă totuși, atinge paharul cu mâneca și îl răstoarnă. Apa se prelinge de pe noptieră pe podea. Podeaua se face lunecoasă. Poți să luneci și

să te lovești. Și dacă se trezește Petruț, cine să-i dea biberonul?

Măriuța știe unde stă teul de spălat podeaua. În anticamera salonașului. Strânge apa așa cum a văzut că face infirmiera. E curat și bine iar tanti Vera nu vine. Petruț doarme, nu-i pasă de biberon. Fetița îl așteaptă să se trezească și se gândește: ce mic și drăguț e! Și de ce o fi zâmbind prin somn? O fi uitat de injecții. Tare mai plânge când îl înțeapă asistentele medicale cu acul. Nu pare să fi mâncat și el înghețată. De ce s-o fi îmbolnăvit? Nici nu-l poți întreba ce-l doare. Cum să-ți răspundă dacă e atât de mic? Nici cu jucăriile nu se poate juca. Tanti Vera i le sună. Mai des pe asta violetă. Și Măriuței îi este dragă jucăria asta. Parcă e o minge cu codiță. Jumătate-i violetă, cealaltă jumătate e străvezie, ca de sticlă. Să se vadă spiridușul bărbos și micuț dinăuntru, cum prinde semincioarele colorate ce se lovesc cu zgomot de pereții rotunzi.

Fetița ia jucăria din pătuțul lui Petruț și o sună. Spiridușul dinăuntru prinde, prinde semincioarele. Dar nu pe toate. Jucăria cade cu zgomot jos și se desface drept în două! Semincioarele fug pe podea în toate părțile și bărbosul rămâne singur.

Petruț s-a trezit și plânge. S-o fi întristat și el de sunătoare. Măriuța nu mai are timp să-i dea biberonul. Adună semincioarele de pe jos. Apoi încearcă să strângă la loc cele două jumătăți de jucărie și nu poate. Petruț nu mai tace.

– Te rog nu mai plânge! Îi scriu mamei să-ți trimită și ție o sunătoare. Așa cum mi-a trimis și mie iepurașul cel roz. Cu buzunar mare. În care am adunat o grămadă de scrisori de la ea. Și pe Diana tot ea mi-a trimis-o de ziua nașterii. Nici nu-ți închipui ce jucării frumoase sunt în Italia. O să uiți de sunătoarea asta. Taci, te rog.

Petruț e supărat rău. Nu vrea nici biberonul. Poate vrea în brațe? În brațe